

една тъй възможна и тъй близка гибелъ за родния му край — опияненъ отъ безпрѣдѣлна радостъ и самоувѣреностъ заедно съ цѣлия народъ:

Гледамъ тамъ далеко въ кржгозора
Стамбулскитѣ клатятъ се стѣни.

Той е въ своето чувство неотлжчимъ отъ българското
войнство при всички негови подвизи:

Падна Одринъ въ шурмъ титански,
И свѣтътъ мълви тревожно:
„За този храбъръ бѣсъ балкански
Нищо нѣма невъзможно!“

Мисълта му е на Чаталджа, когато тоя край прѣдста-
вява единъ отъ най-страшнитѣ кѣтове на Дантева адъ. Той
е шеметенъ отъ неподобната побѣда на Галиполи.

Ново име въ историята свѣтовна
Наший мечъ написва най-подиръ,
Нова слава въ славата гърмовна:
Булаиръ!

Нѣма събитие, добро или лошо, което да не намѣри
откликъ въ Вазовата душа. Тя е и сега единъ точенъ апаратъ
за възприемане и реагиране. Теодоръ Рузвелтъ ли каже добра
дума за България, поетътъ бърза да му отправи възторженъ
привѣтъ; чехитѣ ли ни покажатъ съчувствието си, той ги
поздравява пламенно и се пита:

Ще видя ли деньтъ неоцѣними
На вашата борба света, о братя.
Кога за тази любовъ, симпатя
Съ кръвта си вамъ ще отплатиме?

Но чуе ли нѣкого да се възторгва отъ врага — като
Пиеръ Лоти — той гърми:

Свѣсти се! Твоятъ химнъ жестокъ е светотатски
И чракка хвърлена възъ Бога и човѣка!

Ала дойде злополучната за България 1913 год. и възтор-
гътъ, и чистата радостъ отъ великото дѣло на тоя обянь
въ кървитѣ и самопожертвуванието за свои съсъди народъ се
смѣни съ безизходна печаль. Видѣхме се ограбени и обидени
въ най-светитѣ си чувства и то отъ ония, на чието оржие
ние само бѣхме дали блѣсъкъ. Никога лиратата на Иванъ Ва-
зова не е издавала такиви гнѣвни ноти, каквито издава сега: